

Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ

1.

ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟΣ ΦΟΒΟΣ, ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

Το μέτρο του διοικητικού προστίμου ενάντια στις κοινωνικές αντιστάσεις εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα -και μάλιστα με ιδιαίτερο «ζήλο»- σε ανθρώπους που συνειδητά αρνούνται να καταταγούν στον στρατιωτικό μηχανισμό χωρίς καμιά διάθεση συνδιαλλαγής, τους ολικούς αρνητές στράτευσης και τους ανυπότακτους (οι οποίοι αριθμούσαν δεκάδες χιλιάδες περιπτώσεις στις αρχές της περασμένης δεκαετίας). Το πρόστιμο αυτό των 6 χιλιάδων ευρώ -με συνεχείς προσαυξήσεις για όλους και επαναλαμβανόμενες επιβολές για κάποιους- έχει ένα δυσβάσταχτο εύρος μιας και -όντας υπερδεκαπλάσιο του βασικού μισθού- δεν είναι καν ένα «διαχειρίσιμο» ποσό για οποιονδήποτε προλετάριο. Η πρόθεση εξάλλου αυτού του μέτρου ήταν να αποπολιτικοποιήσει την πράξη της άρνησης μετατρέποντάς την σε μια «διοικητική ρύθμιση χρέους», να πλήξει την όποια ριζοσπαστικότητα ενάντια στον γαλανόλευκο εκβιασμό, να λειτουργήσει εκδικητικά και τιμωρητικά προς τους ανυπότακτους και τους αρνητές και τέλος να στρέψει την ανυποταξία σε θεσμικούς διαύλους-τρόπους διευθέτησης ή αποφυγής της θητείας (τρελόχαρτο, εξαγορά ή τέλεση της θητείας).

Εδώ και δέκα χρόνια, η οικονομική καταστολή αποτελεί ένα βασικό πεδίο της σύγκρουσης του αντιμилιταρισμού με τη στρατιωτική μηχανή. Υπό το -άλλες φορές γόνιμο και δημιουργικό και άλλες φορές δυσβάστακτο- βάρος των συλλογικών εμπειριών, της (αυτο)κριτικής, της ανάλυσης και του διαρκούς αγώνα, οι διαφορετικές στάσεις και οι αντιστάσεις που ανοίγονται μπροστά στη διεύρυνση της οικονομικής καταστολής στον καιρό της «υγειονομικής έκτακτης ανάγκης» αποτελούν κομβικά σημεία διερώτησης και προβληματισμού για τους αγώνες που ήδη συμβαίνουν αλλά και για τις αρνήσεις και τις εξεγέρσεις που έρχονται...

Δυσκολεύει πολύ το να προσδώσει κάποιος μέσα σε λίγες λέξεις το νόημα της τρέχουσας περιόδου: η «εποχή της καραντίνας», η «εποχή του γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου», της «εξαίρεσης», η «εποχή της διαχείρισης κινδύνων», η εποχή που οι επιστήμονες φοράνε στολή αστυνομικού και οι αστυνομία ντύνεται με στολές επιστημόνων. Σημασία ίσως δεν έχει η σαφής αποτύπωση ενός τίτλου, όσο η κατανόηση πως βρισκόμαστε σε μια ακόμα στιγμή αλλαγής κυριαρχικού παραδείγματος, όπως εξάλλου επιβάλλουν όλες οι βαθιές κοινωνικές-πολιτικές-οικονομικές κρίσεις.

Περισσότερο από ένα χρόνο τώρα, βρισκόμαστε σε ένα πρωτόγνωρο πεδίο «κρίσης» που με πολύ στόμφο ο κυρίαρχος λόγος βαφτίζει «υγειονομική». Δεν είναι τυχαίο εξάλλου πως όλος ο θεσμικός διάλογος περιορίζεται επί της ουσίας στη δυνατότητα ή στην κρατική αδυναμία διαχείρισης της κατάστασης ως υγειονομικού και μόνο «φαινομένου», στις «αστοχίες» των εδώ και χρόνια απαξιωμένων συστημάτων περιθάλψης και στις «σωτήριες» ανακαλύψεις πολυεθνικών φαρμακευτικών εταιρειών. Καμία διερώτηση πάνω στο τί προκαλεί την εμφάνιση νέων ιών. Καμία αμφισβήτηση πάνω στις δομές και τον τρόπο ζωής που επιβάλλεται στους «στοιβαγμένους» πληθυσμούς των μητροπόλεων παγκοσμίως, όπου η τοξικότητα και η ρύπανση εδάφους, αέρα και νερού εξαπλώνεται τόσο γρήγορα όσο και οι νέες ψηφιακές ταχύτητες. Καμία ανησυχία για το ότι η ίδια κρατική/καπιταλιστική λεηλασία της ζωής μας εμφανίζεται ως εγγυήτρια και αρμόδια της... φροντίδας της. Είναι λογικό... η κανονικότητα δεν πρέπει επ' ουδενί να αμφισβητηθεί στις ρίζες της αλλά να μετασχηματίσει καταλλήλως τους όρους της επιβολής και της νομιμοποίησής της για την απρόσκοπτη κυριαρχία της.

Στο πλαίσιο αυτό, καθετί που εμφανίζεται στο κοινωνικό πεδίο οφείλει να ενταχθεί σε μια στρατηγική αντιμετώπισης/εξουδετέρωσης, η οποία ρέει όχι απλά διαχειριζόμενη «κινδύνους» αλλά συστηματικοποιώντας τον «κίνδυνο» και την «απειλή» ως διαρκή κοινωνική συνθήκη. Είτε πρόκειται για τα λεγόμενα «φυσικά φαινόμενα» -σεισμούς, πλημμύρες κτλ-, είτε πρόκειται για νέους και παλιούς ιούς, είτε κυρίως πρόκειται για κάποιο «επικίνδυνο πλήθος» ανθρώπων: «μεταναστευτικές ροές», αποκλεισμένοι και φτωχοποιημένοι πληθυσμοί, διαδηλώσεις, απεργίες, εξεγέρσεις. Στην «εποχή της πανδημίας», ο κορονοϊός ως «αόρατος εχθρός» (με όλες τις πολεμικές, πατριαρχικές και πατριωτικές αναπαραστάσεις του) προσφέρει μια χωροχρονικά διευρυμένη διάχυση του φόβου, υπέρ ενός γενικευμένου πειράματος εκπειθάρχησης, καθυπόταξης και στρατιωτικοποίησης της καθημερινότητας. Μπροστά σε αυτήν την «πρόκληση», ενεργοποιούνται και ανανεώνονται όλα τα κυριαρχικά εγχειρίδια καταστολής και ελέγχου. Αυτό δεν γίνεται από κάποια κλειστή συνωμοσιολογική σχέση αλλά από τα -κατά βάση δημοκρατικά- κρατικά/καπιταλιστικά/στρατιωτικά διευθυντήρια και όλους τους συναφείς θεσμούς της διαμεσολάβησης, τόσο σε εθνικό όσο και σε παγκοσμιοποιημένο επίπεδο.

Ο «φόβος για το πλήθος» ως ιδεολόγημα δεν είναι κάτι καινούριο: είναι ένα βασικό εργαλείο διαμόρφωσης των «επικίνδυνων τάξεων» (τον 19ο αιώνα οι μονάρχες και οι κυβερνήτες το ονόμαζαν -όχι άδικα εν τέλει- «φόβος των μαζών» μιας και παντού ξεσπούσαν εξεγέρσεις και επαναστάσεις που κάποιες φορές διέλυαν την κυριαρχία τους). Στην πραγματικότητα, πρόκειται για τον φόβο των κυρίαρχων τάξεων μπροστά σε συλλογικά πεδία ακηδεμόνευτων σχέσεων που εμπεριέχουν δυνατότητες ανατροπής τους. Για αυτό και όλα τα «υγειονομικά μέτρα» που παίρνονται έχουν να κάνουν με το να καταστήσουν κατά βάση τους κοινούς τόπους συνάντησης των «από κάτω» ως τόπους κινδύνου. Ειδικότερα τους τόπους εκείνους που χαρακτηρίζονται είτε συνειδητά είτε δυνητικά από το στοιχείο της χειραφέτησης. Σε αυτό άλλωστε έγκειται και η σαφής επιλεκτικότητα της «επικίνδυνης συνάθροισης» στις πορείες, στις πλατείες και στις καταλήψεις και όχι στα εργοστάσια, στα ΜΜΜ, στους τουριστικούς «παραδείσους» της εθνικής οικονομίας ή στα «γκαλά» και τις «δεξιώσεις» της «υψηλής κοινωνίας». Σε πλήρη αντιστοιχία με τα νεοφιλελεύθερα δόγματα, ένα τέτοιο πλήθος πρέπει να φοβάται τον εαυτό του, πρέπει να αντιληφθεί τον εαυτό του και κατ' επέκταση τον/την διπλανό/ή του ως απειλή. Και όσο δεν πειθαρχεί στο νέο υπόδειγμα -που ορίζεται με εύπλαστη ασάφεια είτε ως «δημόσια τάξη» είτε ως «δημόσια υγεία»- τόσο θα δεχτεί την επιλεκτικότητα, την αυστηροποίηση και τη βία της ποινικής μηχανής. Η κυρίαρχη στρατηγική διαχείρισης του κινδύνου δεν είναι μόνο ο έλεγχος της «επικινδυνότητας» αλλά η καταστολή κάθε μορφής απείθειας: κοινωνικές και ατομικές συμπεριφορές, καθημερινές και μη πρακτικές, συνήθειες κτλ που μέχρι πρότινος δεν εντάσσονταν έμμεσα ή άμεσα στην «ύλη» του ποινικού συστήματος, τώρα πια αποτελούν σημείο διαφοροποίησης από την «υγιή πλειοψηφία».

Αυτό το νέο παράδειγμα που ζούμε, το διευρυμένο πείραμα της καραντίνας -ενός ιδιότυπου μαζικού κοινωνικού εγκλεισμού και ελεγχόμενης κυκλοφορίας- σηματοδοτεί τη διείσδυση του κοινωνικού ελέγχου πέρα από τους τοίχους του «παραδοσιακού» εγκλεισμού -είτε αυτή είναι φυλακή είτε τα σύγχρονα στρατόπεδα εκτοπισμού μετανασ(ρι)ών- και τη διασπορά και εγκατάστασή του σε κάθε κοινωνικό, δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο. Συγχρόνως, εντείνει τη σύγχυση των χωρικών ορίων που σηματοδοτούν τις διαφορές μεταξύ του «εντός» και του «εκτός». Με τον τρόπο αυτό, αναδύεται ένα κοινωνικό σωφρονιστικό συνεχές, όπου οι κρατικές παρεμβάσεις και οι έλεγχοι γίνονται τετριμμένη καθημερινότητα, ενώ ταυτόχρονα διευρύνεται ο ελεγχόμενος/ύποπτος/παραβατικός πληθυσμός που προκύπτει από τους ασαφείς ορισμούς της «παρεκτροπής» και της «κανονικότητας». Αξίζει να σημειωθεί ότι οι «καινοτομίες» αυτού του νέου πλαισίου καταστολής και ελέγχου πέρα από την πολιτική και ιδεολογική αναφορά στον νεοφιλελευθερισμό, η οποία άλλωστε επικυριαρχεί εδώ και σχεδόν μισό αιώνα πια, προέρχονται από το προνομιακό πεδίο της επιστήμης (π.χ. διαμέσου της ιατρικής ή της στατιστικής) και της τεχνολογίας (π.χ. διαμέσου της ραγδαίας εξάπλωσης της ψηφιοποίησης και του διαδικτύου σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής).

Σε θεσμικό επίπεδο, η «υγειονομική κρίση» αποτελεί ευκαιρία για να περάσουν και να εγκαθιδρυθούν διάφοροι νόμοι οι οποίοι εντάσσονται μέσα στο κλίμα της «αντιμετώπισης του πλήθους» (αντιαπεργιακός νόμος, νόμος για τις διαδηλώσεις, δημιουργία αστυνομίας πανεπιστημίων) αλλά και της οξυμένης επίθεσης στο κοινωνικό σώμα των εκμεταλλευόμενων (νόμος για την αναδιάρθρωση των πανεπιστημίων, την απελευθέρωση των «βρώμικων» περιβαλλοντικά επενδύσεων -αιολικά, εξορύξεις, ενεργειακό, τουρισμός, σχεδιαζόμενο νομοσχέδιο για την «μεταρρύθμιση» στο ασφαλιστικό κτλ.). Παράλληλα, ο συνεχής γιγαντισμός των σωμάτων ασφαλείας με νέες προσλήψεις και δημιουργία νέων αστυνομικών σωμάτων, η θεαματική βία στην αντιμετώπιση των «ταραχοποιών», η διαρκής αύξηση των εξοπλιστικών δαπανών του στρατού, η θανατοπολιτική σε μετανάστ(ρι)ες (όπου πλέον η μόνη προοπτική τους είναι είτε το διαρκές κυνηγητό της αστεγίας και της εξαθλίωσης, είτε ο εγκλεισμός τους σε στρατοπεδικούς χώρους, είτε οι συνεχώς εντεινόμενες δολοφονικές επαναπροωθήσεις στα σύνορα), η καταστολή των καταλήψεων, η νομοθέτηση ειδικών νόμων εξαίρεσης απέναντι σε πρόσωπα που έχουν χαρακτηριστεί ως «εχθροί της δημοκρατίας» (όπως η υπόθεση της απεργίας πείνας του αγωνιστή Δημήτρη Κουφοντίνα) είναι κομμάτια όλου αυτού του «πειράματος διαχείρισης κινδύνου». Και όχι, φυσικά, «εξαιρέσεις» κάποιου κανόνα ή «δημοκρατικές εκτροπές», όπως προτάσσει η αριστερά για να χαϊδεύεται με τις «υγιείς πλειοψηφίες», επαναδιαμορφώνοντας ταυτόχρονα το πεδίο αφομοίωσης και χειραγώγησης των κοινωνικών

αντιστάσεων από το σύστημα της αντιπροσώπευσης. Η σωστή διαχείριση καταστάσεων «έκτακτης ανάγκης» οφείλει να ρευστοποιεί αυτό που μέχρι πριν θεωρούνταν όριο στην κρατική νομιμότητα και να διαφραγίζει τις παρεκτροπές της για τη διαφύλαξη των υψηλών «κοινωνικών» ιδανικών: είτε ονομάζεται «δημόσια τάξη και ασφάλεια», είτε «δημόσια υγεία», είτε εθνική ενότητα, είτε πατρίδα...

2.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΩΣ ΑΠΕΙΛΗ, ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΩΣ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Σε αυτήν ακριβώς λοιπόν την συγκυρία εισάγονται τα διοικητικά πρόστιμα (μια μορφή οικονομικής καταστολής) σε μαζική κλίμακα, τα οποία κατέληξαν στα γνωστά 300ρια, ως κομμάτι της αντιμετώπισης της «ατομικής ευθύνης» του καθενός/μίας στο κοινό ιδανικό: αυτής που πρέπει να δικαιολογήσει μέσα σε 6 επιλογές τη «νομιμότητα» της παρουσίας κάποιου/ου στον δημόσιο χώρο. Τα πρόστιμα δεν είναι «φτηνά» εισπρακτικά μέσα. Ανήκουν σε μια συστηματική πολιτική «οικονομικοποίησης» του σωφρονισμού (μαζί με άλλα κομμάτια όπως η εξαγορά ποινών ή ακόμα και η απλήρωτη εργασία κρατούμενων σε φυλακές κτλ). Ακόμα και αν κοιτάζουν προς την «εισπραξιμότητα» (σε ένα χρόνο έχουν καταλογιστεί κορονο-πρόστιμα άνω των 50 εκατομμυρίων ευρώ) στην ουσία αποτελούν ένα «έξυπνο μέτρο» αντιμετώπισης της κοινωνικής «απειθείας»: δεν σωματοποιούν τη βία του νόμου, αλλά τη διαχέουν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όταν το μέτρο άρχισε να αμφισβητείται και να μην αποφέρει στον επιθυμητό βαθμό τον σωφρονισμό των υποκειμένων, με συνοπτικές διαδικασίες δοκιμάστηκε και παγιώθηκε μία αύξηση 100%, η οποία σε καμία άλλη περίπτωση δεν συνθίχεται. Το τιμωρούμενο υποκείμενο, μένει μόνο του απέναντι όχι σε κάποιους φυσικούς δικαστές ή έναν εύκολα ή δύσκολα ανατρέψιμο συσχετισμό, αλλά σε ένα ψηφιοποιημένο ποσό που αναμένει την εισπραχή του μέσω του ΑΦΜ του καθενός/μίας, μιας ποινής που θα εισπραχθεί-διεκπεραιωθεί μέσω των αυτοματοποιημένων πλέον οικονομικών καναλιών (με βασικότερο τον λογαριασμό μισθοδοσίας του καθενός). Γίνεται δηλαδή μια προσωπική ιστορία διευθέτησης ενός οικονομικού βάρους και όχι μια ανοιχτή κοινωνική υπόθεση στον δημόσιο χώρο.

Η καταστολή με μορφή προστίμου δεν είναι κάτι καινούριο ούτε κάτι ασύνδετο με το ότι έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια στο πεδίο τόσο της κατασταλτικής στρατηγικής του κράτους όσο και της «οικονομικής αναδιάρθρωσης» του. Είναι κομμάτι μιας επιθετικότητας κρατικής εισπρακτικής στρατηγικής με όρους οικονομικού καταναγκασμού που ξεκινάει με

δεσμεύσεις λογαριασμών για χρέη έως κατασχεσεις περιουσιακών στοιχείων, εκκαθαρίζοντας έτσι τις «ατομικές οικονομικές ευπάθειες» που εμποδίζουν την ευρωστία της αγοράς και της «εθνικής οικονομίας». Εξάλλου η ψηφιακή ενοποίηση των ελεγκτικών και εποπτικών μηχανισμών, η φορολογική ενοποίηση, ο εξαναγκασμός πραγματοποίησης συναλλαγών μόνο μέσω του τραπεζικού συστήματος (όλα τεχνικά μέσα που δημιουργήθηκαν και εξελίχθηκαν μέσα στα προηγούμενα χρόνια ως δεσμεύσεις του ελληνικού κράτους για τη διαφάνεια απέναντι στους δανειστές του), έχουν δημιουργήσει όχι απλά μια ολοκληρωμένη βάση πληροφοριών για όλους/ες, αλλά μια δομή αυτόματου «εντοπισμού» και απόδοσης «ποινής». Μιας ποινής η οποία παράγει «μικρές» αλλά πολύ λειτουργικές δυσκολίες στην καθημερινότητα όποιου/ας βρεθεί με κάποιου είδους διοικητικό χρέος: μπλοκάρισμα τραπεζικού λογαριασμού μισθοδοσίας, αδυναμία έκδοσης βιβλιαρίου παροχής υπηρεσιών κτλ, ενώ όλο και πιο συχνά σε διάφορες καθημερινές δραστηριότητες ζητούνται «φορολογικές ενημερότητες» (τελευταία μόδα από τους ιδιοκτήτες σπιτιών όταν νοικιάζουν σπίτια). Στο μεγάλο οικονομικό σωφρονιστικό κατάστημα που ορίζεται από τα τυχόν χρέη κάποιου/ας, η είσοδος και έξοδος από αυτό συνοδεύεται από πιστοποιητικά «οικονομικής υγείας». Οι αντιστοιχίες με την υγειονομική δυστοπία του παρόντος και τα πιστοποιητικά υγείας και εμβολιασμών που θεσπίζονται δεν είναι βέβαια τυχαίες: η κοινή γραμμή του διευρυμένου κοινωνικού ελέγχου ζητάει πλέον πιστοποιητικά από την κάθε μας στιγμή.

Από την πλευρά των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων είναι προφανές ότι η οικονομική καταστολή λαμβάνει ολοένα και πιο κεντρικό ρόλο στη γενικότερη κατασταλτική στρατηγική. Οι διαχρονικές επιδιώξεις των κυρίαρχων για την αποπολιτικοποίηση και την αποσυλλογικοποίηση των αρνήσεων των «από κάτω» βρίσκει στα διοικητικά πρόστιμα ένα «χειρουργικό» εργαλείο για την πλήρη απονοματοδότηση του εκάστοτε πολιτικού-κοινωνικού περιεχομένου της «παράβασης» και την εξατομικεύση μέσα στα «άβατα» των ατομικών εκκαθαριστικών σημειωμάτων. Σε αντίθεση με την έως τώρα συνηθισμένη ποινική καταστολή, μπροστά στην οποία -ανεξαρτήτως της σφοδρότητάς της- οι αντιστεκόμενοι/ες διαθέτουν τις συλλογικοποιημένες εκείνες προτάσεις αλληλεγγύης και συνέχισης του αγώνα τους, τα πρόστιμα κατακεραματίζουν τα συλλογικοποιημένα υποκείμενα εγκλωβίζοντάς τα στις εξατομικευμένες «ενοχές» και στις μικροαστικές επιταγές των φορολογικών ενημεροτήτων: εκεί όπου οι συλλογικές διεργασίες σβήνουν και εκεί όπου «χορεύουν» οι πιο «ενδότεροι» καταναγκασμοί των σχέσεων της ιδιοκτησίας, της οικογένειας και της νομιμότητας. Όταν σε ένα τέτοιο πλαίσιο συντηρητικοποίησης δε, διαμορφώνονται εκβιασμοί και ληστρικές τακτικές που εγείρουν ζητήματα στοιχειώδους διαβίωσης ή και επιβίωσης, τότε η κατάσταση γίνεται πιο ασφικτική για κάθε είδους χειραφετητικές απαντήσεις από ποτέ.

Οι μεγάλες εισπράξεις των δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ που απορρέουν από τη ευρεία επιβολή του προστίμου μέσα στην περίοδο της καραντίνας είναι ενδεικτικές του πόσα άτομα επλήγησαν από αυτό. Σε ένα κρεσέντο εμπαιγμού, το διοικητικό πρόστιμο πήγε χέρι-χέρι με προσαγωγές και συλλήψεις στα πλαίσια παρεμβάσεων ή πολιτικών δράσεων κόσμου που αντιδρούσε σε όσα γινόταν προσπαθώντας να παρέμβει στον απαγορευμένο πια δημόσιο χώρο. Κάνοντας έτσι το πρόστιμο προμετωπίδα της καταστολής και κύριο διακύβευμα σε όποιον αντιτίθεται ενεργά στους δρόμους. Στην άλλη πλευρά αυτής της αιχμής και μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο επιβολής του νόμου και τάξης, ήταν εμφανές ότι το μέτρο αυτό έφερε περισσότερη αμηχανία και αδράνεια από όσο του αναλογούσε, δείγμα ίσως μίας ανεπάρκειας συλλογικών και κινηματικών κατευθύνσεων απέναντί του. Ωστόσο, σταδιακά πλήθαιναν οι φωνές αντίστασης και είδαμε να εμφανίζεται -είτε οργανωμένα είτε σε πιο χαλαρή κοινωνική μορφή- μια αλληλεγγύη σε όσους/ες επλήγησαν (και ειδικά στο πλαίσιο δράσεων). Έτσι μέσα από διάφορα κανάλια συλλέγονται χρήματα για την αποπληρωμή όλο και περισσότερων προστίμων. Αυτό αποτελεί ένα σημείο κριτικής και προβληματισμού στο κατά πόσο το μέτρο του διοικητικού προστίμου δείχνει ήδη την αποτελεσματικότητά του, όχι μόνο σε (εισ)πρακτικό αλλά και σε ιδεολογικό επίπεδο, αφού καταλήγουν ακόμα και αυτοί που του αντιτίθενται και το αμφισβητούν να το πληρώνουν πριν καν εξαναγκαστούν για κάτι τέτοιο. Επαληθεύοντας έτσι εκείνο ακριβώς το κομμάτι του που εκπορεύεται και πατάει στην κουλτούρα της «τακτοποίησης οφειλών» του ατόμου απέναντι στο κράτος ενάντια στην κουλτούρα της συλλογικής ανυπακοής ενάντιά του. Η αλληλεγγύη καταλήγει εν τέλει - όποιες και αν ήταν οι αρχικές της προθέσεις - να εκφυλίζεται σε μία οικονομική στήριξη που με τη σειρά της αφού δεν υλοποιεί σχέσεις και ροπές αγώνα καταλήγει να κάνει το μέτρο του διοικητικού προστίμου απλά πιο «αποδοτικό», τόσο βραχυπρόθεσμα όσο και μακροπρόθεσμα (μιας και η συνεχής αποπληρωμή προστίμων είναι λογικό ότι θα συναντήσει και με αμιγώς οικονομικούς όρους τα όριά της, διαχέοντας ακόμα περισσότερο στις συνειδήσεις των «από κάτω» μια εν τέλει επίπλαστη αλλά υπαρκτή ματαιότητα των αντιστάσεων).

Αντ' αυτού όμως υπάρχει και η αλληλεγγύη που αντιτίθεται σε ότι φέρει από πίσω του το διοικητικό πρόστιμο και προτάσσει τις σχέσεις απέναντι στην απομόνωση και την εξατομίκευση, την αποδόμηση της

καταστολής ενάντια στην απολιτικοποίηση, την ενεργή δράση ενάντια στην παθητική «τακτοποίηση οφειλών» και εν τέλει την ίδια την άρνηση του ίδιου του προστίμου εν γένει. Μιας τέτοιας μορφής και περιεχομένου αλληλεγγύης που στηρίζει όσους/ες αρνούνται ενεργά τον χαρακτήρα και την πληρωμή του προστίμου, σπάει την αλυσίδα της εύρωστης καταστολής στην πράξη και επαναφέρει το ζήτημα στη σφαίρα του πολιτικού, του κοινωνικού αλλά και του αγώνα.

Όπως έχουμε αναφέρει άλλωστε και στο παρελθόν, η οικονομική καταστολή δεν είναι μια αφαιρετική συμφορά, αλλά μια κρατική στρατηγική πίσω από την οποία βρίσκονται τα υποκείμενα υλοποίησής της. Είναι η στιγμή που οι φορείς και εντολείς της κρατικής εξουσίας συνεργάζονται μεταξύ τους για να πλήξουν και να καταστείλουν τους «από κάτω» αυτού του κόσμου και αυτού/ές που αμφισβητούν την εξουσία. Είναι η στιγμή που οι κρατικές, αστυνομικές, στρατιωτικές και δικαστικές αρχές θα συνεργαστούν με τα δημοτολόγια, τις Δ.Ο.Υ. και τις τράπεζες. Από τους στρατολόγους που αποστέλλουν στους εφοριακούς σημειώματα για την επιβολή προστίμων για ανυποταξία, τους μπάτσους που τους μοιράζουν αφειδώς «υγειονομικά» πρόστιμα με τη σφραγίδα της Γενικής Γραμματείας Πολιτικής Προστασίας, μέχρι τους δικαστές που τους εξαναγκάζουν είτε σε πληρωμή προστίμων είτε σε εξαγορά των συσσωρευμένων ποινών τους. Από τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων που εντοπίζει τους οφειλέτες των οικονομικών προστίμων και δίνει εντολές εκτέλεσής τους με δεσμεύσεις και κατασχέσεις των τραπεζικών τους λογαριασμών μέχρι τη Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων που διαχειρίζεται τα στίγματα των ζών εκατομμύρια ανθρώπων και με το πάτημα ενός κουμπιού στέλνει εντολή στην εκάστοτε τράπεζα να δεσμεύσει λογαριασμό και ενίοτε να κατάσχει μισθούς, επιδόματα και επιστροφές φόρων. Από τους διευθυντές των εφοριών που υπογράφουν και επιδίδουν φακέλους ενημέρωσης και διευθέτησης του χρέους των οφειλετών μέχρι τον μπάτσο της γειτονιάς που θα συλλάβει τον οφειλέτη. Από τα δικαστικά τμήματα των εφοριών μέχρι τα διοικητικά δικαστήρια που νομιμοποιούν τα πρόστιμα.

Οι κατασταλτικοί σχεδιασμοί για τη χειραγώγηση, την εκπειθάρχηση και την καθυπόταξη των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων αυτού του κόσμου, είναι στο χέρι των τελευταίων να επιστραφούν στους «φυσικούς» και «ηθικούς» αυτουργούς τους.

ΕΛΕΓΧΟΙ-ΠΡΟΣΤΙΜΑ-ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΒΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΦΩΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΦΟΡΙΑ

ΣΤΙΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ- ΒΟΛΤΕΣ, ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΙ ΑΝΥΠΑΚΟΗ

ΣΤΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

